

01-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - ভাৰত যি হীৰাৰ দৰে আছিল, পতিত হোৱাৰ বাবে কঙাল হৈ পৰিছে, ইয়াক পুনৰায় পাৱন হীৰাৰ দৰে কৰি তুলিব লাগে, মিঠা দৈৱী বৃক্ষৰ চেপলিং (কলম) লগাব লাগে"

*প্ৰশ্ন :- পিতাৰ কৰ্তব্য কি, য'ত সন্তানসকল সহায়কাৰী হ'ব লাগে?

*উত্তৰ :- সমগ্ৰ বিশ্বতে এক ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট (দৈৱী শাসনতন্ত্ৰ) স্থাপনা কৰা, অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ আৰু এক সত্য ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা - এয়াই পিতাৰ কৰ্তব্য। তোমালোক সন্তানসকলে এই কাৰ্যত সহায়কাৰী হ'ব লাগে। উচ্চ পদৱী ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে আমিহে স্বৰ্গলৈ যামেই।

*গীত :- তুমিয়েই মাতা, পিতা .....(তুমহী হো মাতা, পিতা.....)

ওঁম্ শান্তি। দুনিয়াৰ মনুষ্যই গায় - তুমিয়েই মাতা, পিতা ..... কিন্তু কাৰ বাবে গায়, এয়া নাজানে। এয়াও ৰাণ্ডাৰফুল (আশ্চৰ্য্যকৰ) কথা। কেৱল ক'ব লাগে বাবেই কৈ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে যথাযথ এই মাতা-পিতা কোন হয়। এওঁ পৰমধামৰ নিবাসী। পৰমধাম এখনেই, সত্য যুগক পৰমধাম বুলি কোৱা নহয়। সত্য যুগতো ইয়াতে নহয় জানো, পৰমধাম নিবাসীতো আমি সকলোৱে হওঁ। তোমালোকে জানা আমি আত্মাসকল পৰমধাম, নিৰ্বাণ দেশৰ পৰা এই সাকাৰ সৃষ্টিলৈ আহোঁ। স্বৰ্গ কোনো ওপৰত নাই। আহোঁতে তোমালোকো পৰমধামৰ পৰাই আহাঁ। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা আমি আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰি আছে। কিমান জন্ম লওঁ, কেনেদৰে ভূমিকা পালন কৰোঁ, এয়া এতিয়া জানা। তেওঁ হৈছে দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী, পৰৰ দেশলৈ আহিছে। এতিয়া পৰৰ দেশ বুলি কিয় কোৱা হয়? তোমালোক ভাৰতলৈ আহাঁ, নহয় জানো। কিন্তু পোন প্ৰথমতে তোমালোক পিতাই স্থাপনা কৰা স্বৰ্গলৈ আহাঁ, পুনৰ সেয়া নৰক ৰাৱণৰাজ্য হৈ পৰে, অনেক ধৰ্ম, অনেক গভাৰ্ণমেণ্ট হৈ যায়। আকৌ পিতাই আহি একক ৰাজ্য গঢ়ে। এতিয়াতো অনেক গভাৰ্ণমেণ্ট আছে। কৈ থাকে, সকলো মিলি এক হওঁ। এতিয়া, সকলো মিলি এক হোৱা - এয়া কেনেদৰে সম্ভৱ হ'ব? 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে ভাৰতত একক গভাৰ্ণমেণ্ট আছিল, ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটি (বিশ্বৰ সৰ্বময় কৰ্তা) আছিল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। বিশ্বত ৰাজত্ব কৰোঁতা আন কোনো অথ'ৰিটি নাছিল। সকলো ধৰ্ম এটা ধৰ্মলৈ আহিব নোৱাৰে। স্বৰ্গত একক গভাৰ্ণমেণ্ট আছিল সেইবাবেই কোৱা হয় যে সকলো এক হৈ যাওঁ। এতিয়া পিতাই কয় মই আন সকলোৰে বিনাশ কৰাই এক আদি সনাতন ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট স্থাপনা কৰি আছে। তোমালোকেও এনেদৰে নোকোৱা জানো - সৰ্বশক্তিমান ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটিৰ ডাইৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) অনুসৰি আমি ভাৰতত একক ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্টৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্টৰ বাহিৰে আৰু কোনো একক গভাৰ্ণমেণ্ট নাথাকে। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে ভাৰতত অথবা গোটেই বিশ্বত একক ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট আছিল, এতিয়া পিতা আহিছে বিশ্বৰ ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট পুণৰ স্থাপনা কৰিবলৈ। আমি সন্তানসকল তেওঁৰ সহায়কাৰী হওঁ। গীতাত এই ৰহস্য বৰ্ণিত আছে। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ৰুদ্ৰ বুলি নিৰাকাৰক কোৱা হয়, কৃষ্ণক কোৱা নহয়। নিৰাকাৰৰেই নাম হৈছে ৰুদ্ৰ। বহুত নাম শুনি মনুষ্যই ভাবে ৰুদ্ৰ বেলেগ আৰু সোমনাথ বেলেগ। গতিকে এতিয়া একক ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট স্থাপনা হ'ব। কেৱল ইয়াতেই আনন্দিত হ'ব নালাগে যে স্বৰ্গলৈতো যামেই। চোৱা, নৰকত পদৱীৰ বাবে কিমান মগজু খটুৱাই থাকে। প্ৰথমতে পদৱী প্ৰাপ্তি, দ্বিতীয়তে অধিক উপাৰ্জন। ভক্তসকলৰ বাবেতো

ভগৱান এজনেই হ'ব লাগে, নহ'লে দিগভ্ৰান্ত হ'ব। ইয়াততো সকলোকে ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে, অনেক অৱতাৰক মানে। পিতাই কয় - মইতো এবাৰেই আছোঁ। গায়নো আছে পতিত-পাৱন আহা। গোটেই দুনিয়াই পতিত, তাৰ ভিতৰতো ভাৰত বেছি পতিত। ভাৰতেই কঙাল, ভাৰতেই হীৰাতুল্য আছিল। তোমালোকে নতুন দুনিয়াত ৰাজত্ব কৰিবা। গতিকে পিতাই বুজায় - কৃষ্ণক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। ভগৱান বুলিতো এজন নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই কোৱা হয়, যি জন্ম-মৃত্যু ৰহিত। মনুষ্যইতো আকৌ কৈ দিয়ে তেওঁ ভগৱান, ময়ো ভগৱান, কেৱল ইয়ালৈ আহিছো আনন্দ কৰিবলৈ। খুউব মত্ত হৈ থাকে। মাথো, যেনিয়ে চাওঁ, তুমিয়েই তুমি, তোমাৰেই লীলা। ময়েই তুমি, তুমিয়েই মই, মাথো নাচ-বাগৰ কৰি থাকে। হাজাৰ হাজাৰ তেওঁলোকৰ ফ'লৱাৰচ্ (অনুগামী) আছে। পিতাই কয় - ভক্তই ভগৱানৰ বন্দনা কৰি থাকে। ভক্তিত ভাৱনাৰে পূজা কৰে। বাবাই কয় - মই তেওঁলোকক সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিওঁ। কিন্তু তেওঁলোকে মোক লগ নাপায়, মইতো স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হওঁ। এনেকুৱা নহয় যে মই তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। ভগৱানতো হৈছে এজনেই। পিতাই কয় সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ অৱলা হৈ গৈছে। এতিয়া মই পৰমধামৰ পৰা আহিছো। মই যি স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁ, তালৈ কিন্তু মই নাহো। বহুত মনুষ্যই কয় - আমি নিষ্কাম সেৱা কৰো। কিন্তু বিচাৰিলেও বা নিবিচাৰিলেও ফল নিশ্চয় পাব। দান কৰিলে নিশ্চয় ফল পাব নহয় জানো। তোমালোক ধনবান হৈছা কাৰণ অতীতত দান-পুণ্য কৰিছিল। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, যিমানই পুৰুষাৰ্থ কৰিবা ভৱিষ্যতে সিমানই উচ্চ পদৱী পাব। এতিয়া তোমালোকক ভাল কৰ্ম শিকোৱা হয় - ভৱিষ্যত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে। মনুষ্যই কৰে পৰৱৰ্তী জন্মৰ বাবে। আকৌ ক'ব, পাস্ট (পূৰ্বৰ) কৰ্মৰ ফল। সত্যযুগ-ত্ৰেতাত এনেকৈ নক'ব। কৰ্মৰ ফল 21 জন্মৰ বাবে এতিয়া তৈয়াৰ কৰোৱা হয়। সংগমযুগৰ পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰালন্ধ 21 প্ৰজন্ম ধৰি চলে। সন্যাসীয়ে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে মই তোমালোকৰ এনেকুৱা প্ৰালন্ধ কৰাও যে 21 জন্মলৈ সুখত থাকিবা। ভাল বা বেয়া ফল ভগৱানেই দিব লাগিব, নহয় জানো। তেন্তে এটাই ভুল হ'ল যে কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিলে। বহুত আছে যিয়ে কয় 5 হাজাৰ বছৰৰ কল্প। তোমালোকৰ ওচৰলৈ মুচলমানসকল আহিছিল, কৈছিল কল্পৰ আয়ুস যথায়থ 5 হাজাৰ বছৰ। ইয়াৰ কথা শুনিলে চাগৈ। চিত্ৰতো সকলোৰে ওচৰলৈ যায়, সেয়াও সকলোৱে জানো মানিব। তোমালোকে জানা এয়া ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ, যাৰ দ্বাৰা বিনাশৰ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছে। ইয়াত সহজ ৰাজযোগ শিকোৱা হয়। কৃষ্ণৰ আত্মাই এতিয়া অন্তিম জন্মত শিৱ (ৰুদ্ৰ)ৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে, ইয়াত বহি আছে। বাবা বেলেগ আৰু এওঁ বেলেগ। ব্ৰাহ্মণক ভোজন কৰাওঁতে আত্মাক আহ্বান কৰা হয়। আকৌ সেই আত্মাই ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আহি কথা কয়। তীৰ্থ আদিতো বিশেষভাৱে আহ্বান কৰা হয়। এতিয়া আত্মাৰ কিমান সময় হৈ গ'ল, আকৌ সেই আত্মা কেনেদৰে আহে, কি হয়? কয় মই বহুত সুখী, অমুকৰ ঘৰত জন্ম লৈছো। এয়া কি হয়? কি আত্মাই শৰীৰ এৰি গুছি আহিল নেকী? পিতাই বুজায় - মই ভাৱনাৰ মূল্য দিওঁ আৰু তেওঁলোক আনন্দিত হৈ যায়। এয়াও ড্ৰামাৰ (নাটৰ) ৰহস্য। কোনোবাই কথা ক'লে সেয়াও নাটকৰ ভূমিকা অনুসৰিয়ে হয়। কোনোৱে একো নক'লে অৰ্থাৎ নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ থকা নাই। পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আন কোনো উপায় নাই। সকলোৱে সত্য-ৰজা-তমোলৈ আহিবই লাগিব। পিতাই কয় - তোমালোকক নতুন দুনিয়াৰ মালিক কৰি তোলো। পুনৰায় মই পৰমধামৰ পৰা পুৰণি দুনিয়া, পুৰণা শৰীৰলৈ আহো। এওঁ পূজ্য আছিল, পূজাৰী হ'ল, পুণৰ পূজ্য হ'ব। তত্ ত্বম। তোমালোককো তেনেকৈ গঢ়ি তোলো। প্ৰথম নম্বৰৰ পুৰুষাৰ্থী হৈছে এওঁ (ব্ৰহ্মা)। সেইবাবেতো মাতেশ্বৰী, পিতাশ্ৰী বুলি কোৱা হয়। পিতায়ো কয় - তোমালোকে সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। এই জগত অস্বাই সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰে। মাতা আছে যেতিয়া পিতাও থাকিব আৰু সন্তানো থাকিব। তোমালোকে সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া, তোমালোকৰ সকলো কামনা সত্য

যুগত পূৰ্ণ হয়। বাবাই কয় ঘৰত থাকিও যদি সম্পূৰ্ণ যোগযুক্ত হৈ থাকা, তেতিয়াও ইয়াত থকা সকলতকৈ উচ্চ পদৱী পাব পাৰা।

বন্ধনযুক্ত মাতাতো অনেক আছে। বাবাই ৰাতি হোম মিনিষ্টাৰক (গৃহমন্ত্ৰী) বুজাইছিল যে কিবা উপায় উলিয়াব লাগে যাতে এই অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ নহয়। কিন্তু যেতিয়া দুই-চাৰিবাৰ শুনে তেতিয়াহে তেওঁলোকে এই বিষয়ে চিন্তা কৰে। ভাগ্যত থাকিলে তেতিয়াহে মানিব। জ্ঞান বৰ পিচল নহয় জানো। শিখ ধৰ্মাৱলম্বীসকলেও গম পালে বুজি পাব - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিলে.... কোনে? এক ওংকাৰ সৎনাম, এয়া তেওঁৰেই মহিমা নহয় জানো। অকাল মূৰ্ত্ত। ব্ৰহ্মতত্ত্ব তেওঁৰ আসন। কোৱা হয় নহয়, সিংহাসন এৰি আহা। পিতাই বহি বুজায়, (তেওঁ) সমগ্ৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে, এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে। ভগৱানক স্মৰণ কৰে যে সৎগতিলৈ লৈ যোৱা। বাবাই কয় - মই ৱৰ্ল্ড অলমাইটি ডেইটি গভাৰ্ণমেণ্ট স্থাপনা কৰি আছো। এই যি পাৰ্টিচন (বিভাজন) হৈছে এই সকলো নোহোৱা হৈ যাব। আমাৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ যিসকল আছে তেওঁলোকৰহে কলম লগাব লাগে। বৃক্ষতো অতি ডাঙৰ। তাৰ ভিতৰত মিঠাতকৈও মিঠা হৈছে দেৱী-দেৱতাসকল। তেওঁলোকৰ পুণৰায় চেপলিং (কলম) লগাব লাগে। অন্য ধৰ্মৰ যিসকল আছে তেওঁলোকে জানো চেপলিং লগায়! অচ্ছা!

আজি সৎগুৰুবাৰ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, শ্ৰীমতত চলি পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়াহে লগত লৈ যাব পাৰিম। পিছত লাগিলে মখমলৰেই ৰাণী হোৱা বা ৰেচমৰ ৰাণীয়েই হোৱা। উত্তাধিকাৰ ল'বলৈ হ'লে মোৰ মতত চলা। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে তোমালোক অপৱিত্ৰৰ পৰা পৱিত্ৰ হৈ যাব। অচ্ছা, বাপদাদা আৰু মিঠা মম্মাৰ কল্পান্তত লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকলক স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু চালাম-মালেকম।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) সৎগম যুগৰ পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰালন্ধ 21 জন্ম ধৰি চলে - এইটো কথা স্মৃতিত ৰাখি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে। জ্ঞানদানৰ দ্বাৰা নিজৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ি তুলিব লাগে।
- (2) মিঠা দৈৱী বৃক্ষৰ চেপলিং লগাই থকা হৈছে সেয়েহে অতি মিঠা হ'ব লাগে।

*বৰদান:- কৰ্মভোগক কৰ্মযোগলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি সেৱাৰ নিমিত্ত হওঁতা ভাগ্যৱান হোৱা

শৰীৰৰ হিচাব-নিকাচ যাতে কেতিয়াও প্ৰাপ্তি বা পুৰুষাৰ্থৰ মাৰ্গত বিঘ্ন ৰূপত অনুভৱ নহয়। শৰীৰে যাতে কেতিয়াও সেৱাৰ পৰা বঞ্চিত নকৰে। ভাগ্যৱান আত্মাই কৰ্মভোগৰ সময়তো কিবা নহয় কিবা সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ যায়। কৰ্মভোগ সৰুৱেই হওক বা ডাঙৰেই হওক, তাৰ কাহিনী বিস্তাৰ নকৰিবা, তাৰ বৰ্ণনা কৰা মানে সময় আৰু শক্তিৰ অপচয় কৰা। যোগী জীৱনৰ অৰ্থ হৈছে কৰ্মভোগক কৰ্মযোগলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা - এয়াই হৈছে ভাগ্যৱানৰ লক্ষণ।

*প্ৰোগান:- দৃষ্টিত দয়া আৰু শুভ-ভাৱনা থাকিলে অভিমান আৰু অপমানৰ দৃষ্টি সমাপ্ত হৈ যাব।

মাতেশ্বৰীজীৰ মধুৰ মহাবাক্য

আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ অন্তৰ, ভেদ

আত্মা আৰু পৰমাত্মা আঁতৰি থাকিল বহুকাল, সুন্দৰ মেলা হৈ গ'ল যেতিয়া দালালৰ ৰূপত সৎগুৰু প্ৰাপ্ত হ'ল..... আমি যেতিয়া এনেকৈ কওঁ, তাৰ যথার্থ অৰ্থ হৈছে আত্মা আৰু পৰমাত্মা বহুকাল ধৰি আঁতৰি থাকিল। বহুকালৰ অৰ্থ

হৈছে বহু সময় ধৰি আত্মা পৰমাত্মাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ গৈছে, গতিকে এই শব্দবোৰে প্ৰমাণ কৰে যে আত্মা আৰু পৰমাত্মা পৃথক-পৃথক দুটা বস্তু, দুয়োটাৰে মাজত আন্তৰিক ভেদ আছে কিন্তু দুনিয়াৰ মনুষ্যৰ ইয়াৰ পৰিচয় নোপোৱাৰ বাবে এই শব্দবোৰৰ অৰ্থ এনেদৰে উলিয়ায় যে মই আত্মাই পৰমাত্মা হওঁ, কিন্তু আত্মাৰ ওপৰত মায়াৰ আৱৰণ থকাৰ বাবে নিজৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ পাহৰি গৈছে, যেতিয়া সেই মায়াৰ আৱৰণ আঁতৰি যাব তেতিয়া আত্মাই পৰমাত্মাৰ দৰে হৈ যাব। গতিকে তেওঁলোকে এইটো অৰ্থত আত্মাক পৃথক বুলি কয় আৰু অন্য লোকে আকৌ এই উদ্দেশ্যৰে কয় যে মই আত্মাই পৰমাত্মা হওঁ কিন্তু আত্মাই নিজকে পাহৰি যোৱাৰ বাবে দুখী হৈ পৰিছে। যেতিয়া আত্মাই আকৌ নিজকে নিজে চিনি লৈ শুদ্ধ হৈ পৰে তেতিয়া আত্মা পৰমাত্মাৰ সৈতে মিলিত হৈ এক হৈ পৰিব। গতিকে তেওঁলোকে আত্মাক পৃথক বুলি এইটো অৰ্থত কয় কিন্তু আমিহো জানো যে আত্মা আৰু পৰমাত্মা দুয়োটা পৃথক সত্তা। আত্মা পৰমাত্মা হ'ব নোৱাৰে নতুবা আত্মা পৰমাত্মাত মিলিত হৈ এক হৈও যাব নোৱাৰে, আৰু পৰমাত্মাৰ ওপৰত কোনো আৱৰনো পৰিব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি!!

***